

Arrest

nr. 101 395 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger, verklaart een etnische Pasjtoe en minderjarig te zijn. De laatste 8 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was uw broer actief bij Hezb-e Islami (HI). Hij was een commandant en vocht met hen tegen de Amerikanen in de provincie Kunar. Tot hij kort voor uw vertrek naar huis kwam is hij in al die jaren nooit in het dorp terug geweest. De nacht van zijn terugkeer zijn 25 politieagenten binnengevallen in uw huis en hebben u en uw broer gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. De volgende morgen kwam uw oom met de dorpsouderen naar de gevangenis en gaf een politieagent geld om u en uw broer voor twee dagen vrij te laten zodat jullie uw moeder, die toen ziek was, konden bezoeken. Zelf stond hij borg voor jullie terugkeer naar de gevangenis. Na uw vrijlating besloot uw broer dat jullie naar het district Asmar in Kunar moesten gaan waar andere leden van HI verbleven. U verbleef een jaar in Asmar en hield zich bezig met koken voor de leden van HI. In dat jaar kwam de politie vaak naar u thuis om u en uw broer te zoeken maar uw oom en moeder zeiden steeds dat ze niet wisten waar jullie waren. Op een dag werd uw broer gedood in een gevecht. U bent dan teruggegaan naar Jalalabad

waar uw oom u zei dat u met een smokkelaar moest meegaan. In juli 2011 bent u uit Afghanistan vertrokken. Op 7 september 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de Afgaanse autoriteiten en Hezb-e Islami waarvan u veronderstelt dat ze u onder druk zullen zetten om hen opnieuw te vervoegen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen aangaande uw problemen met de politie en HI zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het verloop van de gebeurtenissen op de dag dat uw broer na acht jaar thuiskwam zoals u ze schetst weinig aannemelijk. Zo zouden mensen uit het dorp onmiddellijk de politie hebben gewaarschuwd wanneer zij uw broer zagen. Die nacht zou dan een politiemacht van 25 man uw huis zijn binnengevallen en u en uw broer hebben gearresteerd. U weet echter niet wie de politie gewaarschuwd zou hebben (CGVS, p. 8). Tevens kan u niet aannemelijk maken hoe de mensen in het dorp wisten dat uw broer actief was voor HI. U zegt in dit verband dat uw bureau uw familie al lang kennen en wisten dat hij vroeger bij HI actief was en dat het nieuws op die manier verspreid zou zijn (CGVS, p. 8). Het is echter weinig aannemelijk dat iemand meteen de politie zou hebben gebeld wanneer die persoon uw broer zou hebben gezien in het dorp na een afwezigheid van acht jaar louter op basis van geruchten dat hij vroeger actief zou zijn geweest bij HI. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd herhaalt u louter dat zij wisten dat hij voor HI werkte en dat hij 8 jaar lang niet thuis is geweest (CGVS, p. 8). Niet alleen is het vreemd dat iemand uit het dorp op basis hiervan onmiddellijk de politie belt wanneer uw broer zich liet zien in het dorp, het is daarenboven nog opmerkelijker dat de politie meteen die nacht met 25 politieagenten zonder enige concrete aanwijzing 's nachts uw huis binnenvalt en zowel u als uw broer arresteert (CGVS, p. 7). Wanneer u met deze bedenkingen geconfronteerd wordt wijzigt u uw verklaringen opeens en zegt u dat uw broer met een wapen in het dorp rondliep en gekleed was zoals alleen leden van HI zich kleden (CGVS, p. 9). Bovendien is het zeer merkwaardig dat u na al die jaren opeens gearresteerd wordt door de politie terwijl u stelt dat men in het dorp altijd al op de hoogte was van de activiteiten van uw broer bij HI. U verklaring hiervoor als zouden de autoriteiten u hebben opgepakt voor in het geval uw broer uit de gevangenis zou ontsnappen en u vervolgens zou meenemen, is totaal onaannemelijk (CGVS, p. 10). Uw verdere stelling dat u denkt dat u werd aangehouden om te verhinderen dat uw broer u in geval van een hypothetische ontsnapping bij HI zou proberen te bevrijden, houdt totaal geen steek. Voorts kan u geenszins doorleefde en spontane verklaringen afleggen met betrekking tot de nacht waarin de politie u heeft gearresteerd. Wanneer u gevraagd wordt om uitgebreid te vertellen over wat er precies allemaal is gebeurd en wat u toen voelde blijft u al te zeer op de oppervlakte met uw verklaring dat u zelf niets dacht en dat uw broer verdrietig was en dat hij zich waarschijnlijk zorgen maakte over u (CGVS, p. 10). Wanneer u dan nogmaals aangespoord wordt om uitgebreid over die gebeurtenissen te praten en over uw eigen ervaringen bent u opnieuw weinig spraakzaam en zegt u louter dat ze op de deur klopten, binnenkwamen en u meenamen, en dat u zich afvroeg wat u gedaan had (CGVS, p. 11). Dergelijke weinig doorleefde verklaringen over een nochtans indrukwekkende gebeurtenis – 25 politieagenten die in het midden van de nacht het huis binnenvallen en u meenemen zonder dat u weet waarvoor – ondermijnen sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident. Ook over de nacht die u in de gevangenis heeft doorgebracht blijven uw verklaringen een zelfde oppervlakkige koers varen. Wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen begint u immers over wat uw moeder en oom die nacht hebben gedaan (CGVS, p. 11). Wanneer u dan opnieuw wordt gevraagd niet over anderen te vertellen en uitgebreid op uw eigen ervaringen tijdens die nacht in te gaan zegt u louter dat u zich slecht voelde omdat u dacht dat ze u en uw broer levenslang zouden opsluiten (CGVS, p. 11). Ook dit weet er in het geheel niet van te overtuigen dat u daadwerkelijk door de politie gearresteerd werd en de nacht in de gevangenis heeft doorgebracht. Verder zou uw oom samen met de dorpsouderen een politieagent hebben omgekocht waardoor hij u voor twee nachten had vrijgekocht. Zelf stelde hij zich borg voor jullie terugkeer. Allereerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat uw oom en de dorpingen een agent in aanwezigheid van vele van zijn collega's zomaar geld aanbied[en] om u voor twee dagen vrij te laten en u daaropvolgend ook zonder meer uit de cel wordt vrijgelaten en naar huis kan gaan (CGVS, p. 12). Tevens kan men zich afvragen waarom uw oom al die moeite doet, een dergelijk risico neemt door in het openbaar politieagenten om te kopen en zich daarenboven zelf borg stelt voor u en uw broer, louter om jullie voor twee dagen vrij te krijgen zodat jullie uw zieke moeder konden bezoeken (CGVS, p. 7, 13 en 14). Nog meer vragen kunnen er gesteld worden bij het feit dat jullie daarop zonder uw oom in te lichten naar Kunar vertrekken en hierdoor uw oom – hij had zich immers borg gesteld voor jullie – en zelfs de dorpsouderen in gevaar brengen. Helemaal vreemd wordt het wanneer blijkt dat uw oom, hoewel hij borg stond voor jullie en vele agenten erbij stonden wanneer jullie uit de gevangenis werden

vrijgelaten, geen enkel probleem blijkt te hebben [met] de politie. Temeer daar hij – zeker in de ogen van de agenten – medeplichtig was aan de ontsnapping van twee gevangenen waaronder een commandant van HI. Buiten het feit dat de politie verschillende keren bij hem thuis is gekomen om te vragen waar u was is er niets gebeurd (CGVS, p. 14). Uw bewering dat de politie met man en macht uw broer onmiddellijk arresteerde zodra hij een voet terug in het dorp zette, strookt niet met de lakse wijze waarop zij omsprongen met zijn beveiliging. Bovendien is het totaal onaannemelijk dat zij uw oom, de persoon die verantwoordelijk was voor zijn ontsnapping, gewoon met rust laten. Ook over het jaar dat u met uw broer en andere leden van HI in het district Asmar in Kunar heeft doorgebracht legt u geenszins overtuigende verklaringen af. Wanneer u gevraagd wordt om hierover te vertellen begint u over het incident waarbij uw broer is omgekomen vlak voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Opnieuw aangespoord te vertellen over uw ervaringen tijdens het jaar dat u op de vlucht was, blijft u evenzeer vaag en zegt u louter dat u bang was dat ze u opnieuw zouden arresteren (CGVS, p. 14). Dit soort oppervlakkige verklaringen zijn niet van aard uw verklaringen over de gebeurtenissen in het jaar voor uw vlucht uit Afghanistan aannemelijk te maken. Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen en [aangezien] men ook van een minderjarige coherente en doorleefde verklaringen kan verwachten met betrekking tot belangrijke gebeurtenissen in zijn leven, heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde taskara doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft betrekking op uw identiteit en afkomst zodat het de geloofwaardigheid van uw beweringen in verband met uw vluchtmotieven niet herstelt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld (CGVS, p. 3). Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad” dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij voornamelijk heeft gepolst naar informatie waar hij zelf geen toegang toe heeft, waardoor hij geen geloofwaardig antwoord kon geven op de vragen van de verwerende partij.

Verder stelt verzoeker dat er tijdens het gehoor ernstige vertaalproblemen waren. Hij wijst erop dat hij tijdens het gehoor opmerkte dat een zin verkeerd werd vertaald en hij vraagt zich af of de tolk ook op andere cruciale punten zijn relaas heeft vervormd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat iemand meteen de politie zou hebben gebeld toen die persoon verzoekers broer na een afwezigheid van acht jaar in het dorp zag, louter op basis van geruchten dat hij vroeger actief zou zijn geweest bij HI. Het is ook niet aannemelijk dat de politie die nacht meteen zonder enige concrete aanwijzing met 25 politieagenten verzoekers huis binnenvalt. Bovendien is het zeer merkwaardig dat verzoeker na al die jaren opeens gearresteerd wordt door de politie, terwijl verzoeker stelt dat men in het dorp altijd al op de hoogte was van de activiteiten van zijn broer bij HI.

Verder is het ook niet aannemelijk dat verzoekers oom en de dorpelingen een agent in aanwezigheid van vele van zijn collega's zomaar geld aanbieden om verzoeker en zijn broer twee dagen vrij te laten en dat zij vervolgens ook zonder meer worden vrijgelaten en naar huis kunnen gaan. Het is ook niet aannemelijk dat verzoekers oom al die moeite doet en een enorm risico neemt door in het openbaar politieagenten om te kopen en zich persoonlijk borg te stellen voor hem en zijn broer, louter om hen twee dagen vrij te krijgen zodat zij hun zieke moeder kunnen bezoeken. Het is ook niet aannemelijk dat verzoeker en zijn broer daarop zonder hun oom in te lichten naar Kunar vertrekken en hierdoor hun oom en de dorpsouderen in gevaar brengen. Het is ook niet aannemelijk dat verzoekers oom geen enkel probleem blijkt te hebben met de politie, hoewel hij voor hen borg stond en vele agenten erbij stonden toen zij uit de gevangenis werden vrijgelaten.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij voornamelijk heeft gepolst naar informatie waar hij zelf geen toegang toe heeft, waardoor hij geen geloofwaardig antwoord kon geven op de vragen van de

verwerende partij. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is.

Verzoeker stelt ook dat er tijdens het gehoor ernstige vertaalproblemen waren en wijst erop dat hij tijdens het gehoor opmerkte dat een zin verkeerd werd vertaald. Dit betekent echter niet dat de tolk ook andere zinnen verkeerd heeft vertaald. In ieder geval is het aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen welke zinnen mogelijk verkeerd werden vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de tolk ook op andere cruciale punten het relaas heeft vervormd, toont verzoeker niet aan dat er mogelijk nog fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Hoe dan ook, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd ondervraagd in zijn moedertaal, het Pashtu. Ook werd hem zowel bij het begin van het gehoor als op het einde ervan uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begrijpt/goed begrepen, vraag waarop hij telkens affirmatief heeft geantwoord (gehoorverslag 9 oktober 2012, 2 en 16).

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat er op dit ogenblik voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

2.3.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER